

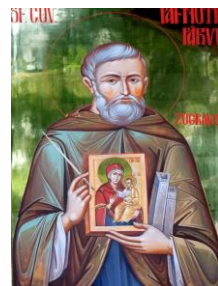
PÂINEA VIEȚII VEȘNICE

† *Duminica a opta după Rusalii, Înmulțirea pâinilor*

Pâinea a fost și va fii întotdeauna absolut necesară vieții. Ea constituie hrana noastră cea de toate zilele. De aceea și Mântuitorul, când ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a îndrumat să cerem nu „hrana” ci „pâinea”. Aici nu este vorba numai de pâinea făcută din grâu, ci mai ales de pâinea spirituală, care este hrana sufletească. Minunea înmulțirii pâinilor în pustie preînchipuie jertfa Euharistică, care se va repeta în Sfânta Sfințelor până în veacul cel din urmă. Dragostea Mântuitorului a fost atât de mare, încât ne-a lăsat nu numai învățătura Sa sublimă în Evanghelie, minunile și pilda vieții Sale, ci a instituit Taina Sfântă prin care El însuși e pururea cu noi și se jertfește pentru mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în clipa ultimei seri petrecute cu ucenicii Săi, la Cina cea de Taina, când luând pâinea și paharul le-a binecuvântat și le-a dat lor zicând: „*Aceasta să o faceți întru pomenirea mea*” (Luca 22, 19). Ascultând acest „testament” al Mântuitorului, Sfinții Apostoli și Biserica au continuat să săvârșească neîntrerupt cele ce Domnul a rânduit la Cina cea de Taină. Dragostea pe care a arătat-o Mântuitorul la înmulțirea pâinilor în pustie, se revarsă mereu nemărginit prin Sfânta Euharistie asupra oamenilor. Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ne împacă și pe noi cu Dumnezeu prin Sfânta Sa jertfă fără de sânge. Sfânta Împărtășanie este condiția esențială pentru mântuirea sufletelor. „*Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fii vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar*” (1 Corinteni 11, 27-28). Se cuvine așadar, când ne împărtășim, să dezlegăm legăturile patimilor și păcatele noastre, curățindu-ne prin Taina Spovedaniei. Numai cu o astfel de pregătire ne putem apropia „*cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste*” de Iisus Hristos „*pâinea vieții veșnice*”. Cunoaștem că Mântuitorul însuși, înainte de a rândui chipul jertfei Sale tainice, a luat pâinea în mâinile Sale cele fără de prihană și „*a mulțumit și apoi, sfințindu-o și frângând*” a dat-o Sf. Apostoli. După chipul acesta și noi avem datoria să mulțumim Lui Dumnezeu pentru toate binefacerile de care ne-a învrednicit. Așadar, vedem că minunea înmulțirii pâinilor în pustiu Betsaidei este icoana Sfintei Împărtășanii, pe care Mântuitorul a instituit-o în joia Patimilor, spre mântuirea noastră. Prin rugăciune să ne apropiem și noi cu credință și cu dragoste de hrana euharistică. Să primim cu vrednicie „*Trupul Domnului cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește*”, recunoscând jertfa cea mare și sfântă pe care a adus-o pe cruce pentru mântuirea noastră. De câte ori ne aflăm în fața Sfântului Altar, unde stă Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și ne așteaptă să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Său, să fim cu un cuget și cu o simțire și să preamărim cu o inimă și cu o gură „*preacinstiul și de mare cuviință numele Său*”. Amin.

Sfântul Cuviosul Pafnutie-Pârnu Zugravu

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârnu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702). La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârnu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserici. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preoteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil. Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârnu fiind singurul rămas în viață. Atunci, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârnu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale „zugrăviei”, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie. La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârnu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe „zugrăvia” în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele pictării icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său. Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii Aninoasa (Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii Negru Vodă (Câmpulung-Muscel, Argeș). Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu. Pârnu Pârvescu a primit supranumele de „Mutul”, nu pentru că ar fi fost mut, ci pentru că picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoița sa și iscusință în lucrarea iconografiei. Stabilit în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de „zugrăvie”, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârnu și Gheorghe. În anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, a intrat în monahism la Mănăstirea Mărgineni, primind numele de Pafnutie. Apoi, din anul 1731, Cuviosul Pârnu-Pafnutie s-a nevoit până la sfârșitul vieții la Schitul Roboia (Mușătești, Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735. Cuviosul Pafnutie-Pârnu, iconarul de la Roboia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoasă, la nevoița și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, cu zi de pomenire 7 august. *Sfinte Cuvioase Pafnutie, roagă-te pentru noi!*

BOALA ȘI SUFERINȚA

Realități marcante ale existenței noastre pământești, boala și suferința, nu își au originea în Dumnezeu. Dumnezeu n-a creat moartea și nu se bucură de pierirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață și făpturile lumii le-a făcut spre a fi izbăvite. Sfântul Vasile cel Mare afirmă că „Dumnezeu, Care a făcut trupul, n-a făcut și boala, tot astfel cum El, deși a făcut sufletul, n-a făcut nicidecum și păcatul”. Înainte de căderea omului în păcat, trupul omului nu era supus stricăciunii. Prin harul suflat de Dumnezeu asupra trupului alcătuit din pământ, omul putea să păstreze nestricăciunea. Sfântul Atanasie cel Mare spune despre om că putea să aibă o viață nemuritoare ca unul ce „poseda darurile lui Dumnezeu și puterea proprie care-i vine de la Cuvântul Tatălui și putea să scape acestei condiții a naturii lor, că datorită Cuvântului Care era cu ei, stricăciunea naturii nu s-ar fi apropiat de ei”. Însă omul, înzestrat cu voință liberă, a ales să se depărteze de Creator prin neascultare și a pierdut comuniunea cu Izvorul vieții și al sănătății, iar boala și moartea au pus stăpânire pe el. Sufletul a fost cel dintâi afectat, dar suferința lui s-a transmis și trupului. Astfel, păcatul strămoșesc poate fi considerat originea primară a bolii. Din cauza păcatului neascultării, bolile îl asaltează pe om. Moștenirea naturii umane căzute a lui Adam se perpetuează biologic, dar și spiritual, prin înclinarea noastră către păcat. Oamenii nu numai că moștenesc firea căzută, dar, prin voința proprie, devin și responsabili de păcat, care-i duce la boală. Fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voie. Pedepsa am putea-o înțelege ca boală trupească. Se întâlnesc însă și situații în care boala se dovedește consecința exclusivă a împărțării naturii umane căzute, așa cum ne explică Mântuitorul Hristos la episodul orbului din naștere: „nici el, nici părinții lui n-au păcătuit”. Există numeroase cazuri de oameni cinstiți ca drepti sau sfinți neocoliți de bolile trupești, ceea ce înseamnă că sănătatea sufletului nu o implică fără echivoc pe cea a trupului. Boala este folosită spre progresul spiritual al omului, dar și ca pildă de viațuire creștină pentru cei care nu au ajuns la o treaptă duhovnicească asemănătoare. Exemplul dreptului Iov, sporit duhovnicește în urma necazurilor sale, grăiește elocvent în acest sens. Bolile pot fi determinate de suferințe ale sufletului, dar pot să apară providențial în viața unui om sănătos sufletește. După cum starea de sănătate trupească poate să nu fie consecința unei sănătăți sufletești, ci să aparțină oamenilor bolnavi sufletește, precum spune prorocul David: „că n-au necazuri până la moartea lor”. Dar adeseori dezordinea spirituală își pune amprenta, în mod vizibil, măcar asupra chipului unui om, dacă nu și asupra sănătății sale. În boală, modul de stabilire a legăturii cu Dumnezeu este rugăciunea. Omul se deschide astfel comuniunii cu Tatăl Cel din Ceruri, Care îl ascultă și Se apropie de el. Sfântul Isaac Sirul spune că „rugăciunea este ajutorul cel mai tare al bolii”.

Boala constituie, de fapt, o încercare. Ea îl pune pe cel pe care-l afectează în situația lui Iov: el este ispitit de diavolul să-L blesteme pe Dumnezeu, ori cel puțin să se separe sau să se îndepărteze de El, retrăgându-se în el însuși într-o atitudine de orgoliu, sau lăsându-se în voia diferitelor patimi, a căror ispită o simte acum. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 5 august	14:00 17:00	Spovedanie Vecernie cu litie
Joi 6 august	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
Vineri 7 august	14:00 17:00	Spovedanie Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 8 august	07:00 14:00 17:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților Spovedanie Vecernie
Duminică 9 august	07:00 11:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Conștiința

Un om a venit la preot, spunând că are ceva pe conștiință și voiește să se spovedească. „Nu îndrăznesc să spun, părinte, este prea greu!”. „Trebuie totuși să te mărturisești, căci astfel nu vei avea odihnă și pace”. „Am furat!!!”. „Ce anume ai furat?”. „O funie!”. „Dacă e așa, zise preotul, du funia înapoi la cel de la care ai luat-o, cere-i iertare, spunându-i că-ți pare rău de ce ai făcut, și totul va fi bine”. După câteva zile, hoțul veni din nou și-i spuse preotului că nu-și redobândește liniștea sufletească. Preotul îi zise atunci: „Mi-ai spus tot?”. „Nu”. „Atunci spune-mi adevărul întreg!”. „Apăi, continuă omul mărturisirea, la capătul funiei era o vacă!”.

Ispita

Vasile era un om credincios iubind Biserica, învățăturile Evangheliei, rugăciunea și cărțile religioase. Într-o seară se întorcea de la câmp și, trecând pe lângă o vie, zări câțiva struguri pârguiți bine și, cum vântul adia spre el, simți în nări parfum de tămâioasă, încât îi lăsă gura apă. Pe acolo nu era nimeni nici țipenie de om... Se gândi să fure... Dar se opri. Un glas și o putere nevăzută îl țintui locului. Cum? Să fure? El?! Îndemnuri ca acestea aude el oare la Biserica? Vai! Cum mă încercă ispita?! Pe loc trebuie s-o înfrâng. Acestea zicându-și, căzu în genunchi și Vasile se rugă: „Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale” (Psalm 119, 10). Abia isprăvi rugăciunea și paznicul viei apără, zicându-i: „Doamne ajută, frate Vasile, și aici îți faci rugăciunea?!”. „Am auzit bătând toaca”, zise Vasile cu glasul stins mulțumind lui Dumnezeu că i-a ajutat să nu cadă în ispită.

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocureau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de răs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!”. „Pentru că, răspunse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. A trecut peste un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât. Amin.

